

Tomáš Holub, první vojenský kaplan, nyní poradce ministryně obrany,

kněz s atletickou postavou a výraznou gestikulací (připomínající gesta kardinála Vlka), zahájil svou přednášku o spravedlivé válce povídáním o prvních křesťanech a jejich odmítání válek. Poté, co se křesťanství stalo státním náboženstvím, však museli křesťané změnit svůj postoj ke zbraním, aby byli schopni bránit svoje území. Tak vznikly podmínky, které specifikují atributy spravedlivé války (vycházejí z učení sv. Augustina).

Jako vojenský kaplan Tomáš Holub působil zejména v Bosně a Iráku, a tak promluvu doplňoval svými zkušenostmi a zážitky z těchto míst, ale i příklady z aktuálních válečných konfliktů. Na přednášku 22.4. navazoval současný vojenský kaplan P. Zdík Jordánek, který pod hlavičkou MSKA uvede své konkrétní zkušenosti v tématu "122 dní v Afghánistánu".

Pplk. Mgr. Tomáš Holub (* 1967) byl po teologických studiích v Litoměřicích, Salzburgu a Praze v r. 1993 vysvěcen na kněze. R. 1996 nastoupil do vznikající Vojenské duchovní služby AČR jako první vojenský kaplan české jednotky IFOR/SFOR v Bosně a Hercegovině. Od r. 1998 byl hlavním kaplanem Armády České republiky, nyní je poradcem ministryně obrany.

Dopoledne proběhla beseda se zaměřením pro studenty na půdě Střední školy stavební Jihlava. Téma *Je voják zabiják?* přibližně kopírovalo večerní přednášku.

Cílem besedy bylo vysvětlit či alespoň trochu přiblížit morální problémy, do nichž se voják v armádě dostává. Před skromným publikem uvedl příklady od Antiky po současnost, na kterých

ilustroval složitost rozhodování mezi použitím moci a násilí – a na druhé straně soužitím v míru a pokoji.

Osou zejména druhé části povídání byly otázky okolo spravedlivé války z pohledu křesťanské filosofie. Křesťané z počátku násilí naprosto odmítali - byli v pozici menšinové a utlačované skupiny. Později – z pozice státního náboženství – přešli k nauce o tak zvané spravedlivé válce.

A jaké že jsou požadavky na spravedlivou válku?

- Může ji vést jen oprávněná autorita (stát, nikoli samozvaný jedinec či skupina)
- ... jenom ze závažných důvodů, tedy když
 - o hrozí velká, nenahraditelná a jistá ztráta (zejména lidských životů nebo prostředků nezbytných k životu)
 - o ztráty způsobené bojem jsou menší, než ztráty z nečinnosti
 - o je rozumná naděje na úspěch
 - o jsou vyčerpány všechny jiné prostředky řešení konfliktu
- a pro vedení boje je správný úmysl, tedy zabránit zlu, které hrozí (nikoli – když už je příležitost – získat území nebo jiný majetek nebo se pomstít)

Komentování a probírání jednotlivých bodů se Tomáš Holub věnoval podrobněji i na základě svých zkušeností ze skutečného válčení.

